

РЕВНОСТЪ

Пламна вечерята, и ето: ида,
и незнамъ обичашъ ли ме ти —
свѣти като кървава обида
лампата предъ твоитѣ врати.

О, азъ помня думитѣ отровни!
Тя е моя — тя е тъмна нощъ —
и гнѣвътъ ми въ сѣнкитѣ покровни
блесва и разсича като ножъ.

Ето тука, тука — подъ фенера,
дето гледатъ снощнитѣ писма,
твоя смѣхъ вледенъ ще потрепери,
и ще бликне алена тѣсма,

Ще отекнатъ хиляди камбани
и ще лумне въ пламъци градътъ,
а въ нощта — като огромни рани
кървавитѣ стѣпки ще горятъ...